

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: امین حطیط Amin Hoteit

ترجمه توسط حمید محوی

۰۴ سپتمبر ۲۰۱۲

اجلاس جنبش عدم تعهد در تهران... کشیده جانانه توی صورت امپریالیسم غرب؟

سران شرکت کننده در اولین اجلاس جنبش عدم تعهد در بلغراد- سال ۱۹۶۱. از راست به چپ [یوسیپ بروز تیئو](#)،

[احمد سوکارنو](#)، [جمال عبدالناصر](#)، [قوام نکرومه](#)

و [جواهر لعل نهرو](#)

از دیدگاه لوران فیبوس، وزیر امور خارجه فرانسه، هر فرد سوری که از مقامات دولت سوریه دفاع کند «گناهکار» خواهد بود، و جنگ اعلام نشده توسط تروریست ها نیز انقلاب شکوهمندی است که باید از آن تقدیر به

عمل آورد... هر یک از اهالی سوریه که از دولت دفاع می کند نه تنها گناهکار است بلکه «باید حساب پس بدهد»...! این جملاتی است که ۳۰ اگست ۲۰۱۲ به شکل پراکنده و بر حسب اتفاق در تلویزیون فرانسه شنیدیم...

بر حسب اتفاق، زیرا از صبح تا شب، شنیدن دروغگوئی های اختیاری قابل تحمل نیست... خصوصاً وقتی آقای وزیر پس از به گریه انداختن عوام الناس، با واژگون ساختن نقش، ورد جادویی اش را بر زبان جاری می سازد و می گوید: «هیچ کس نمی تواند بگوید که نمی دانسته است!».

آقای وزیر... آنها می دانند! سوری های وطن پرست، مخالف باشند یا وفاداران ناب به واقعیت سوریه خیلی بیشتر از شما آگاه هستند، و به سوریه و فرانسه نیز به اندازه خود شما وفادار هستند... هیچ موردی آنهایی را که ملیت فرانسه گرفته اند مجبور نمی سازد که به اساس توصیه های شما الزاما به کشور مبدأ خودشان خیانت کنند... هیچ موردی آنها را مجبور نمی سازد که به عروسک های خیمه شب بازی «مخالفان ساخت فرانسه» بپیوندند. مضافاً بر این که برخی از مقامات برجسته این کشور بی آن که پرده پوشی کنند آشکارا نوشته اند که «سیاست امور خارجه شما» در جهت مخالف منافع و ارزش های فرانسه حرکت می کند و اکثریت «جامعه بین الملل» واقعی خلاف نگرانی هایی که شما اعلام کرده اید «هیچ کس نمی تواند بگوید که نمی دانسته است» را نمی گویند و آن را به اطلاع شما نیز می رسانند.

از نخستین هفته ریاست فرانسه در شورای امنیت، تاریخ ۳۰ اگست، برای گردهمائی پیرامون «مسائل سوریه» تعیین شد. در نتیجه باید پرسید با وجود تسریع رویدادها و تحولات وضعیت سیاسی و به ویژه از تاریخی که آقای کوفی عنان از مأموریتی که سازمان ملل متحد برای جست و جوی راه حل صلح آمیز در بحران سوریه به او واگذار کرده بود اجباراً استعفاء داد... چرا فرانسه این همه تأخیر داشته و چنین تاریخی را برای گردهمائی تعیین کرده است؟

پیش از این که به این پرسش بپردازیم لازم به یادآوری است که از آغاز «بحران سوریه» فرانسه نه تنها با مداخلتش در تمام سطوح، بلکه به عنوان «کشور میزبان» برای به اصطلاح «مخالفان سوریه» نقش اول را به عهده داشته است. و مشخصاً فرانسه به عنوان کشور میزبان اپوزیسیونی است که در خود سوریه مرتکب اعمال تروریستی و بی خانمان شدن مردم شده اند... در واقع دولت فرانسه به همکاری چهار کشور دیگر [ایالات متحده، ترکیه، عربستان سعودی و قطر] مشوق اعمال تروریستی در سوریه بوده و به هدف روی کار آوردن دولتی که تابع غرب و به طریق اولی دست آموز فرانسه باشد، از هر گونه راه حل سیاسی به اساس گفت و گوی ملی بین اهالی سوریه جلوگیری کرده است.

روشن است که فرانسه به تنهایی برای مداخلتش در امور داخلی سوریه زمان بندی نمی کند، بلکه در هماهنگی کامل با «جبهه مخالفان سوریه با مدیریت ایالات متحده» است. از همین رو ۳۰ اگست ۲۰۱۲ را تعیین کرده و در نتیجه ما می توانیم دو دلیل اساسی را برای چنین انتخابی بازشناسی کنیم.

۱. نخستین دلیل مرتبط است به خواست آنها برای آماده سازی فضای بین المللی به هدف تصویب قطعنامه شورای امنیت جهت دستیابی به اهداف اصلی شان در سوریه و در منطقه، پس از برطرف ساختن موانعی که وتوی چین و روسیه طرح آنها را برای قانونیت بخشیدن به مداخله در سوریه با شکست مواجه ساخته بود. به همین علت است که هریک از این پنج کشور، و مقدمه توسط ترکیه مصیبت خوانی های بشر دوستانه شان را آغاز کردند و خواستار مناطق حفاظت شده و یا «مناطق امنیتی برای تروریستها» شدند و هم زمان برای تشکیل «دولت موقت» فراخوان صادر کردند و آمادگی خودشان را نیز برای بازشناسی آن اعلام نمودند!

ولی با این همه، گروه های خرابکار از ادامه و تکرار کشتارهای بهیمی بی سابقه خود را در چندین منطقه سوریه، به خصوص در داریا و جرمنه در نزدیکی دمشق توقف نکرده اند. یعنی موضوعی که در هر صورت نظریات دیدبانان خردمند و عادل را تغییر نخواهد داد. در واقع :

۱.۱. در مورد دالان بشردوستانه، منطقه امنیتی...بی فایده نیست تا یادآوری کنیم که روسیه و چین در نفی هر گونه مداخله در سوریه پافشاری می کنند(۱) و با پشتیبانی از «اعلامیه ژنو»، هیچ گونه راه حلی را که حاکمیت دولت سوریه را ندیده بگیرد نمی پذیرند. در نتیجه، اصرار در ایجاد چنین مناطقی، خارج از شورای امنیت، یعنی جنگ علیه سوریه توسط همین گروه و توسط ناتو که با تردیدهای آن در بر پا کردن جنگ نوین دیگری آشنا هستیم، و به همین گونه کاستی های نظامی آن، به خصوص از وقتی که ایران، در صورت جنگ علیه سوریه، آمادگی صریح خود را برای مداخله اعلام کرده است. بر این اساس است که بیانات رئیس جمهور سوریه و متحدان او برای ما روشنتر می شود، وقتی که از «غیر واقعگرا» بودن ترنند «منطقه امنیتی» و هر شکل دیگری که آن را بنامند، حرف می زنند.

۲.۱. در مورد «دولت موقت» که فرانسه روی آن اصرار می ورزد و با عجله به تدارک آن پرداخته و تصور می کند که «رنگین کمان اپوزیسیون سوریه» که حتی قادر نبودند در مورد تشکیل شورای واحد به توافق برسند، در اتحادی که از هیچ قدرتی برخوردار نیست بتواند در سوریه دولت تشکیل دهد. چنین دولتی بی گمان، بی کشور، بی ملت و بی قدرت خواهد بود و تنها «تروریست های تحت فرمان شرکت های چند ملیتی» را با خود خواهد داشت. در نتیجه، چنین خواستی به همان اندازه نامؤثر و غیر واقعی به نظر می رسد که پیشنهادات قبلی.

۳.۱. تنها موضوعی که باقی می ماند، بازی با کارت «تداوم کشتار» است که ظاهراً بیش از هر گردهمائی در شورای امنیت در مورد سوریه برنامه ریزی شده و آن را به دروغ به ارتش رسمی و مقامات سوریه نسبت می دهند...روشن است که این کارت سوخته و از دید بسیاری از کشورهای قدرتمند از دور خارج شده است، در حالی که جهان مشخصاً به دو قطب تقسیم شده و بیش از پیش به یکدیگر مظنون هستند.

۲. دومین دلیل مرتبط است به خواست آنها برای خسارت وارد کردن به ایران. فرانسه با انتخاب روز ۳۰ اگست برای گردهمائی در شورای امنیت، در واقع در پی مخدوش ساختن شانزدهمین گردهمائی جنبش عدم تعهد در تهران بود. زیرا از وقتی که فرانسه و هم پیمانانش به روشنی احساس کردند که موفقیت این گردهمائی در تهران کشیده جانانه ایران به صورت غرب و به خصوص به صورت ایالات متحده خواهد بود که دائماً ایران را به جنگ تهدید کرده و دائماً در پی منزوی ساختن این کشور در عرصه بین المللی بوده و علاوه بر این به بهانه دائمی بلند پروازی های اتمی که صلح جهانی را به مخاطره انداخته، محاصره بسیار سختی را به ایران تحمیل کرده است. ولی با وجود تحقیر رسانه های غربی نسبت به این رویداد که گویی چنین جنبشی وجود ندارد، و با وجود تمام تلاش هایی که غربی ها با اعمال فشار روی برخی کشورها و کاشتن بذر نفاق بین کشورهای شرکت کننده، برای جلوگیری از این گردهمائی به عمل آوردند، اجلاس جنبش غیر متعهد ها در تهران یک موفقیت بود زیرا به نتایج خاصی رسید که در اینجا توضیح خواهم داد :

۲.۱. بازگرداندن تعادل بین المللی پس از گردروبی از «جنبش عدم تعهد» به خصوص پس از مرگ سه تن از رهبران تاریخی آن [ناصر، تیتو و نهرو] و فروپاشی اتحاد جماهیر سوسیالیستی شوروی. بازگرداندن تعادلی که متشکل کننده مرحله نوینی در ایجاد جهان چند قطبی است و این موضوع با سه بار وتوی مضاعف روسیه و چین آشکار تر می گردد و می بینیم که چنین موردی مانع ایالات متحده در استفاده از «شورای امنیت» شد تا یک بار دیگر سیاست تجاوزکارانه اش را به اجراء درآورد. وتوی مضاعف روسیه و چین ایالات متحده را به واپس نشینی و ناامیدی در اجرای طرح هایش واداشت، به شکلی که برای پنهان ساختن شکستش و برای آن که نشان دهد که هنوز کنترل «جامعه بین الملل» را در دست دارد، «اجلاس سازمان ملل متحد» را راه اندازی کرد.

بازگرداندن تعادل به خواست ۱۲۰ کشوری که در تهران گردهم آمدند پیرامون تصمیمات عادلانه و خردگرایانه برای منافع تمام مردمان و به دور از فرامین تنها ابر قدرت ایالات متحده ممکن گردید. در نتیجه اغراق آمیز خواهد بود اگر بگوئیم که شانزدهمین اجلاس عدم تعهد «باززائی جنبش عدم تعهد» به ابتکار ایران است که بی گمان آغاز نظم نوین دیگری در جهان خواهد بود!

۲.۲. ایران علی رغم منطق مسخره برخی کشورهای غربی و رسانه هائی که با این کشور دشمنی می ورزند، با میزبانی از تمام کشورهای جهان واقعی جای خود را در کاروان ملت ها و جامعه بین الملل بازیافت.

۳.۲. روشنگری تازه درباره واقعیت کشوری مسلمان که به دور از فرمانبرداری از کشورهای خارجی با انقلابی پیروزمند* استقلال خود را تضمین کرد و ثروت و توانائی هایش را در خدمت برنامه های ملی انکار ناپذیر قرار داد. یعنی موضوعاتی که موجب افتخار ایرانیان است.

۴.۲. جست و جوی صادقانه برای راه حل بحران سوریه تنها با احترام به خواست مردم سوریه ممکن خواهد بود. تنها مردم سوریه که در استقلال کامل از ترکیبات دولتی که روی تانک های قدرتهای خارجی به قدرت نرسیده است... قابلیت تصمیم گیری در این زمینه را دارا می باشند. تصویب موضوعی به این سادگی در «اجلاس جنبش عدم تعهد» می تواند تمام نقشه های ایالات متحده و پیروانش را در سازمان ملل متحد به شکست وادارد.

۵.۲. مقاومت در مقابل حاکمیت ایالات متحده و استعمار غرب بیش از پیش کارکرد نهادهای بین المللی و بازسازی شورای امنیت... را زیر علامت سؤال برده است. با آگاهی به چنین اموری، حتی اگر بازسازی به این زودیها امکان پذیر نباشد، مانع نیست که شانزدهمین اجلاس جنبش غیر متعهد ها که دو سوم کشورهای جهان را تشکیل می دهد به سوی چنین هدفی نیل می کند، یعنی موضوعی که غرب و به ویژه ایالات متحده را به مبرزه طلبیده و با خواست جامعه بین الملل که خواهان عدالت و ثبات است مواجه می سازد.

به طور کلی، می توانیم بگوئیم که «اجلاس جنبش عدم تعهد» که در تهران برگزار شد مرحله ای تازه از پیروزیهای ایران و هم پیمانان آن می باشد که با جمع بندی با مراحل پیشین، توهینی برای غرب است که در وضعیت شکست

خورده به سر می برد، و در عین حال سرآغاز نظم نوین دیگری در جهان است که ثبات و تعادل بیشتری را نوید می دهد و در نتیجه خارمیانه نیز به مردم آن تعلق خواهد داشت!

پی نوشت گاهنامه هنر و مبارزه

پیش از این مقاله زیر از دکتر امین حطیط منتشر شده است.

سوریه : نبرد حلب از دیدگان استراتژی از دمشق قابل تفکیک است، ولی نتیجه یکسانی دارد!

<http://www.afgazad.com/Siasi-12/081412-T-HM-Nabarde-Halab-Az-Diedagaan.pdf>

گاهنامه هنر و مبارزه

<http://g-honar-v-mobarze.blogfa.com/>

<http://g-honar-v-mobarze.blogfa.com/post/276>

۳ سپتمبر ۲۰۱۲

Syrie : Le Sommet des non-alignés à Téhéran... gifle retentissante à l'impérialisme occidental ?

[Amin Hoteit](#)De

Global Research, septembre 01, 2012

<http://www.mondialisation.ca/syrie-le-sommet-des-non-alignes-a-teheran-gifle-retentissante-a-limperalisme-occidental/>

(دکتر امین حطیط لبنانی، تحلیل گر سیاسی، متخصص استراتژی نظامی و ژنرال بریگاد است که هم اکنون در

بازنشستگی به سر می برد)

مرکز مطالعات جهانی سازی، ۱ سپتمبر ۲۰۱۲

مضمون : جنگ ایالات متحده ناتو

در رابطه با : ایران، «بهار عرب»، سوریه

ترجمه توسط حمید محوی

یادداشت:

* - نباید فراموش نمود که برداشت پورتال به ارتباط انقلاب ایران و حاکمیت برآمده از آن الزاماً نمی تواند با

برداشت نویسنده مقاله یکسان تلقی گردد.

اداره پورتال AA-AA